

ALGUNS ASPECTES DE LA POESIA DE DAMIA HUGET

Damià Huguet, *Cinc minuts amb tu*, Mallorca, Editorial Moll, 1973;
Carn de vas, València, Editorial Eliseu Climent, 1976.

Damià Huguet (Campos, Mallorca, 28 anys) ha publicat, en l'espai de tres anys, els llibres de poesia *Cinc minuts amb tu*, premi «Les Illes d'Or», 1973, i *Carn de vas*. El fet que, tant els poemes aplegats en el primer com en el segon recull, presentin un bon nombre de trets comuns, palesa una perseverança notable de l'autor en la línia de treball i de creació que s'ha proposat i justifica la meua provatura de comentar indistintament tots dos reculls alhora.

D'entrada, una de les coses que ens ha cridat l'atenció ha estat la talla física dels versos i dels poemes de Damià Huguet. Sembla com si els versos, un cop començats, no es poguessin deturar mai més, gairebé tots s'interrompen a contracor i molts d'ells ja neixen violentament encavalcats amb el vers precedent. Paral·lelament, els poemes també es resisteixen a esgotar-se i sovint els motius principals d'un d'ells es reviscolen i reapareixen secundàriament en d'altres. Aquesta mena de sortida de mare o d'erupció del cabal poètic no la podem entendre dissociada de l'estat en què i de la forma com els poemes han estat confegits pel poeta:

Hi ha moments però, glopets de ginebra i de caçalla,
en què un té la profunda, clara i urgent necessitat de mani-
festar-se tal com és quan no hi pensa...

Com a resultat d'aquesta disposició, ens trobem davant d'uns poemes que es constitueixen en objectes d'una expressió rabent, ampla, tumultuosa i perplexa.

Un altre aspecte interessant de comentar es relaciona amb el llenguatge. Detectem en Damià Huguet la pràctica d'una actitud molt deliberada vers el llenguatge poètic. Dins la seva poesia, la tria dels mots i de les relacions entre els mots es basa en un criteri molt estricte: cal, com a condició indispensable, que ens forneixin la idea —o les imatges— d'una especial ordenació del món que afecta el poeta. No pot haver-hi, doncs, arbitrarietat. Una causa i una conseqüència d'aquesta actitud és l'arrelament «lingüístic»

—si és que podem anomenar-ho així— de l'autor en la seva realitat natural. Lògicament, aquesta concepció i aquest ús particulars del llenguatge només poden anar de costat amb un desig d'autenticitat. El poeta ho manifesta d'aquesta manera:

I,
en el vers antic, paraula s'assembla massa a baula, hi rima i tot.
En el vers meu, i teu, i nostre com el pa clar de cada dia,
paraula significa expressió lliure i profunda
precisament perquè no rima amb comparacions
i té la mateixa sang de la calligrafia d'aquesta conducta.

Molt sovint Damià Huguet ens parla d'«aquesta dura necessitat que tenc d'escriure» i es reafirma en la voluntat de fer-ho, «vull ésser un home de paraula». I és que escriure és per a ell una forma de respondre durament —«cop de mascle», que diu— i ambigüament a l'ofec del medi. Una punyent, de vegades crispada, preocupació existencial sacseja de cap a cap la seva poesia. I possiblement bona part dels fenòmens formals que hem comentat al començament són causats per aquesta agitació de fons. Molts cops els seus poemes esdevenen el clam de l'home que no es resigna a ésser escapçat en cap de les seves possibilitats de realització vital. Això implica la denúncia, a voltes latent i a voltes manifesta, de tot un conjunt de factors polítics i socials adversos al poeta i al seu poble. Mentre escric això estic pensant, per exemple, en el poema de *Carn de vas* titulat «Un dia d'aquests».

Tot i que en alguna ocasió la reflexió constant d'aquesta poesia entorn de l'«ofici de viure» comporta una expressió turmentada i pot abocar a consideracions desoladores, la conclusió final n'és sempre la fe en la capacitat regeneradora, entesa gairebé biològicament, de l'espècie humana. Llegim, si no, el darrer fragment del poema «Primer bordall, primera unglada»:

No som capaç sinó de callar parlant per a mi mateix
per tal d'ajudar-te a donar força a aquest cos nostre treballat
que potser demà ja serà un home gens definitiu
però mallorquí com la mar dels pins i dels penyals
que sempre és la mateixa que remou la terra de creure-hi entre-
[gant-la.

Dins el panorama de la poesia catalana jove, l'obra del mallorquí Damia Huguet destaca sobretot per la seva originalitat i la seva maduresa. El fet indiscutible és que aquest autor ha recíxit a dotar-se d'un tipus propi i eficaç d'expressió, tot mantenint-se al marge de l'estil i la moda «formalistes» que en un moment donat vam adoptar, irreflexivament, la majoria dels poetes de la darrera fornada.

FRANCESC CODINA
Abril de 1977